
Řeka bohů – Faraon

Pokud jsem já prožíval šťastné dny, pak Serrena a Rameses se museli cítit jako v ráji. Mnohokrát jsem slyšel, že nic takového jako láska na první pohled neexistuje, ale mladá dvojice usvědčovala tento nesmysl ze lži.

Nesnažili se skrývat, jak jeden druhého přitahují a fascinují. Při každé příležitosti se vzájemně dotýkali a viseli si na rtech, když jeden z nich mluvil, anebo jen mlčky seděli a dlouhé minuty si hleděli do očí.

Tehutino prvotní potěšení z jejich vzájemné náklonnosti se brzy změnilo ve znepokojení a obavy. Od dcery si vynutila závaznou přísahu cudnosti a pak si mi postěžovala: „Ona to ale vůbec nebrala vážně. Ani slovo. Je rozpálená jako mladá klisnička, když poprvé řídí. Cítím to z ní, jen se na něho podívá. Musíš mi pomoci, Taito.“

Předstíral jsem nevinnost: „Myslíš stejně, jako jsem ti pomáhal sřežit tvé panenství proti Zarasovým výbojům?“

Škubla sebou a probodla mě očima. „Je mi tě moc líto, že máš tak špinavé myšlenky.“

„Kdy?“ nechápal jsem. „Tehdy, když šlo o tebe a Zarase, nebo teď, když jde o Serrenu a Ramesese?“ Frustrovaně rozhodla rukama a zhroutila se smíchem.

„Je v tom velký rozdíl,“ vysvětlovala mi vážně, když se uklidnila a znovu získala rovnováhu. „Mně a Zarasovi by můj bratr faraon nikdy nedal šanci. Kvůli politice mě předhodil ohavnému starci. Chtěla jsem jednou jedinkrát být s mužem, kterého opravdu miluju. Ale vztah Serreny a Ramesese všichni z celého srdce schvalují. Jenomže musejí být trochu trpěliví.“

„Obávám se, že ty a tvá dcera se lišíte v názoru, co je být trochu trpělivý. Kvůli tobě se pokusím udržet Ramesese na uzdě.“

Nebyl to marný slib. Věděl jsem stejně dobře jako Tehuti, jak impulzivní a prudká umí být vašeň mladé lásky. Král Hurotas a Tehuti vztahu mezi Ramesesem a Serrenou bezvýhradně přáli, ovšem museli brát ohled i na státnická hlediska. V jejich chápání bylo životně důležité, aby se svatby zúčastnili všichni panovníci a knížata početných království, která obklopovala

Lakedaimónii, i těch vzdálenějších. Král Hurotas a královna Sparta Tehuti byli rozhodnuti vyzískat ze spojení mladých lidí co největší politický kapitál.

Odhadovali, že potrvá nejméně rok, než rozešlou pozvánky všem potenciálním politickým spojencům, jejichž náklonnost si získávali a upevňovali. A pak museli vyřešit téměř neřešitelný úkol, jak je všechny současně shromáždit v lakedaimónské citadele.

„Rok!?“ protestoval Rameses v agónii netrpělivosti. „Do té doby můžu zestárnout a zemřít.“ Serrena se k mému údivu stavěla k problému rozumněji a praktičtěji.

„Jestli mě miluješ tolik, jak tvrdíš,“ řekla Ramesesovi v přítomnosti mé a svých rodičů, „pak přistoupíš na to, co po nás otec s matkou žádají. Jako dědicové trůnu této nádherné země, na kterou nedám dopustit, máme určité povinnosti k jejímu lidu a ty musí mít přednost před našimi osobními touhami. Kromě toho čas a oběti mohou naši lásku jenom posílit.“ Svou prostou, ale působivou logikou si prince okamžitě získala.

Až do té chvíle jsem ji vnímal jen jako krásnou mladou ženu, ale toho dne jsem si uvědomil, jak úžasná osobnost Serrena je. Její nadání a schopnosti zůstávaly pro většinu smrtelníků skryty pod závojem její krásy, ale když jste nahlédli za tu fasádu, jak jsem to dokázal já, objevili jste vysokou inteligenci a tajemné tvrdé jádro.

Přestože spolu trávili většinu času a jejich vzájemné city byly zřejmé celému světu, Serrena si dávala záležet, aby se neskrývali a neposkytovali tak chlípným myslím látku k pomluvám a divokým spekulacím. Naopak se zdálo, že oba milence přitahuje společnost jiných výjimečně inteligentních mužů a žen, a zejména Serrena se vyžívala v erudovaných diskusích. Vyhledávala mě prakticky každý den a usedala se mnou k několikahodinovým učeným rozhovorům na tak široká témata, jako je tvar našeho světa, co způsobuje mořský příliv a odliv a jaká je povaha hmoty, která vytváří slunce a měsíc.

Dychtivě jsem se na naše diskuse a argumenty těšil a po několika měsících od našeho seznámení jsem si uvědomil, že Serrenu miluju stejně, ne-li více než její matku Tehuti. Nevadilo mi, že tvrdohlavě odmítala vzít na vědomí má logicky dokonalá odůvodnění a nechtěla připustit, že je naše země plochá, že příliv a odliv vyvolává proměnlivá žížeň boha moří Poseidona, který se dvakrát denně zhluboka napije z oceánu. Nevěřila, že slunce a mě-

síc se skládají ze stejné hořlavé substance, která během dne spaluje sama sebe a v noci se obnovuje. Měla vlastní teorie, které ovšem byly tak směšné, že je tu nebudu opakovat. Chci říct, že kdyby byl svět skutečně kulatý jako meloun, jak tvrdila, jak by se lidé na jeho spodní straně udrželi, aby nespadli do prostoru?

V následujících měsících mi postupně došlo, že Serrena není dítě dvou obyčejných lidských tvorů a že nejméně jedním jejím rodičem musela být božská bytost. Taková krása a inteligence svědčily o vyšším záměru. Víím to, protože jsem sám stejně postižený – nebo požehnaný. Nevím, jak to lépe popsat.

Krále Hurotase, Serrenina údajného otce, si velmi vážím. Je to odvážný a vynalézavý voják a vzácný a věrný přítel. Je také kvalitní vládce, vedle faraona Tamose nejlepší, jakého jsem zažil. Ale nikdo se zdravým rozumem by si ho nemohl splést s bohem.

Neexistovaly ovšem žádné pochybnosti o tom, kdo z královské dvojice nosil Serrenu v děloze, neboť pro tento úkol je anatomicky uzpůsobeno pouze ženské tělo. Z toho vyplývalo, že se Tehuti někde odchýlila z úzké stezky manželské věrnosti.

Rozhodl jsem se podrobit Serrenin původ zkoušce, abych si svůj závěr ověřil. Ne proto, že bych byl všetečný štoural, jak si o mně někteří nepřejícníci myslí, kdepak, vedla mě k tomu hluboká láska ke všem zúčastněným.

Existuje řada spolehlivých testů božského původu a jedním z nich je schopnost rozumět tajemnému jazyku adeptů a mágů, který nám předal bůh Hermés, v některých končinách nazývaný též Merkur. Hermés je syn hromovládcy Dia, jenž svého oblíbeného potomka pověřil řadou rolí ve vývoji a dějinách lidského druhu. K těm nejdůležitějším patřilo vytváření jazyků, učení se a výmluvnost. Kromě toho však Zeus učinil Herma i bohem podvodu, prolhanosti, zlodějství, lstivosti a vychytralosti. V rámci plnění svých úkolů Hermés vytvořil jazyk božských bytostí, který pojmenoval tenmass.

Nemusel jsem čekat dlouho. Většinu večerů trávil jsem členky královské rodiny Tehuti, Bekata a Serrena dlouhými vyjíždkami na koních buď podél řeky nahoru do hor, nebo po písčinych plážích na pobřeží ostrova, a Ramesese a mě zvaly, ať se k nim připojíme. Serrenu tak jako mě fascinovali mořští tvorové, jimiž příbřežní vody oplývaly, stejně jako ptáci a divoká zvířata žijící v horách a lesích. Sbírala vajíčka ptáků hnízdících na ostrově a mušle

nejrůznějších měkkýšů, vyplavené na pevninu. Pro každý druh vymyslela fantastické jméno a radovala se, kdykoliv objevila něco nového, co předtím neznala. Rameses se jako většina vojáků a mužů akce o přírodní jevy moc nezajímal, ale když ho Serrena vedla, poslušně ji následoval.

Toho mimořádného dne jsme klusali při čáře příboje, kterou nízký odliv posunul hodně dolů po pláži.

Serrena nám předložila absurdní teorii, že odliv dosáhl takové míry proto, že slunce a měsíc byly jakýmsi záhadným způsobem geometricky uspořádány, čímž jejich neviditelné přitahování vodních mas zesílilo, a znovu odmltla mé tvrzení, že Poseidon měl větší žízeň než obvykle, a proto vypil víc vody.

Jako všichni učení lidé, kteří studovali nebeská tělesa, samozřejmě vím, že slunce a měsíc jsou ve skutečnosti jediné těleso. To se stává sluncem, když je přes den plně nabitě hořlavou substancí, a v noci zase měsícem, protože substance shořela v plamenech a znovu se doplňuje, takže se toto těleso stává pouhým stínem své předchozí ohnivé podoby.

Když jsem to vysvětlil Serreně, okamžitě namítla: „Jak mohou být jedno a totéž nebeské těleso, když jsem mockrát viděla na obloze slunce a měsíc současně?“ pronesla tónem někoho, kdo daný problém jednou provždy vyřešil.

Zastavil jsem koně a donutil k tomu i ji. „Sevři ruku do pěsti, Serreno,“ požádal jsem ji jazykem tenmass. Když poslechla, řekl jsem jí: „A teď ji pozvedni proti slunci.“

„Myslíš takto?“ zeptala se mě rovněž v tajemném jazyce bohů. Měla dokonalou výslovnost, ale vůbec si neuvědomila, že nemluví svou mateřštinou.

„A teď se podívej na zem pod sebou a pověz mi, co vidíš,“ přikázal jsem jí.

„Nevidím nic než vlastní stín,“ lehce zmatená odpověděla jazykem tenmass.

„Co je ten kulatý tmavý tvar?“ naklonil jsem se ze sedla a ukázal na něj.

„Stín mé ruky.“

„Takže teď vidíme současně tvou ruku a její stín. A nemyslíš si, že je to totéž, jako když vidíme současně slunce a jeho stín, kterému říkáme měsíc?“ zeptal jsem se a ona se nadechla k dalšímu argumentu, ale pak zase vydechla a mlčela. Od toho dne jsme o slunci a měsíci už nikdy nemluvili.

Ovšem často jsme od té doby rozmlouvali v jazyce tenmass, když jsme byli sami, ačkoliv Serreně nikdy nedošlo, že mluví cizí řečí. Z těchto rozmluv mám velkou radost, neboť mi znovu a znovu poskytují nevyvratitelný důkaz Serrenina božského původu.

Dlouho a svědomitě jsem přemýšlel o tom, jak oslovit jedinou osobu na světě, která mohla objasnit detaily onoho zázračného početí. Ani můj blízký vztah k hlavní lidské postavě tohoto dramatu mi nezaručoval privilegium přímé konfrontace. Budu muset vynaložit veškerou chytrost a diplomatické schopnosti, abych se dopátral pravdy, aniž bych vyvolal nebezpečný rozruch. Dokonce jsem zvažoval, zda by nebylo moudřejší ponechat pravdu neodhalenou. Chci, aby bylo naprosto jasné, že z mé strany nešlo o mrzkou zvědavost, nýbrž o upřímný zájem o blaho všech zúčastněných.

Poprvé jsem dal sestřám ochutnat zkvašenou šťávu z plodů našich vinic před mnoha a mnoha lety, když jim nebylo víc než nějakých patnáct šestnáct roků a já je doprovázel z Egypta na Krétu, kde se měly provdat za Nejvyššího Mínóse. Na dlouhé pouti mě mnohokrát žádaly, abych jim dovolil spáchat sebevraždu a uchránit je tak od proklínané svatby, a já jsem jim nalil víno, abych zmírnil jejich duševní strádání. Fungovalo to, protože od té doby o sebevraždě neuvažovaly, alespoň pokud je mi známo. Od chvíle, kdy jsem se s nimi znovu setkal tady v Lakedaimónii, jsem si všiml, že čas nijak nezmírnil jejich zálibu ve šťávě z hroznů. Jediný rozdíl spočíval v tom, že se staly vybíravé a náročné a pily pouze z nejvybranějších amfor naplněných produkty královských vinic, jak bylo ostatně jejich právem.

Čekal jsem na příležitost s trpělivostí lovce u napajedla zvěře. A pak navštívil Lakedaimónii vládce jednoho z těch tajemných království, která leží daleko na východě. Oficiálně přijel posílit obchodní vztahy, ale ve skutečnosti chtěl požádat o ruku princezny Serreny. Pověsti o její kráse se roznesly široko daleko a zatím jen málokdo věděl, že již našla svého vyvoleného.

Byl jsem v Lakedaimónii jediný, kdo ovládá perštinu, a tak bylo na mně, abych taktně informoval krále Simashkiho, jak se nápadník jmenoval, že Serrena je již zadaná. Jeho Veličenstvo vyjádřilo zklamání tak krásně poetickými výrazy, že se Serrena rozplakala. Pak Simashki políbil ji i Ramesese na tvář a předal jim jako svatební dar dvacet objemných amfor červeného vína z vlastních vinic.

Když Tehuti perské víno poprvé ochutnala, poznamenala ke svému manželovi: „Za dalších dvacet amfor tohoto báječného nektaru bych Sima-shkimu dovolila, aby se oženil se mnou.“

Král Hurotas se napil ze svého poháru, poválel víno na jazyku a přikývl. „A já bych mu tě za dalších dvacet přenechal.“

Ještě štěstí, že náš host neznal ani slovo egyptsky, takže jenom pozvedl pohár k přípitku a s nechápavým výrazem se připojil k všeobecnému veselí, které po slovech královského páru nastalo.

Tehuti se řídila vlastním pravidlem nevypít večer víc než dva velké poháry. „Stačí, aby mě udělaly šťastnou, ale pořád dokážu dojít do postele s pomocí pouhých dvou služek,“ jak se vyjádřila.

Ve zmatku a družné zábavě v průběhu banketu se mi podařilo, aniž si toho všimla, zvýšit její spotřebu na čtyři, možná dokonce pět pohárů, protože jsem jí tajně přiléval ze svého, kdykoliv se ode mě odvrátila, aby políbila nebo poladila manžela. Když se pak konečně rozhodla opustit slavnostní tabuli, musela se opřít o moje rameno, aby vůbec mohla vstát od stolu. Mávnutím ruky jsem odehnal její komorné a vynesl jsem Tehuti po schodech do její ložnice. Visela mi oběma rukama kolem krku a celou cestu se vesele chichotala.

Svlékl jsem ji a položil na lože, jak jsem to dělával před lety, když byla ještě malá holčička. Pak jsem se posadil na matraci vedle ní a společně jsme se smáli a bavili. Já se však nenápadně snažil usměřňovat rozhovor, kam jsem potřeboval.

„Takže máš jenom jedno dítě, kdežto Bekata čtyři, a navíc ti to trvalo tak dlouho. Zajímalo by mě proč,“ zahájil jsem rošádu.

„Odpověď na tuto otázku znají jen samotní bohové,“ odvětila. „Za těch třicet let jsme se Zarasem nevynechali snad jedinou noc, dokonce i když jsem vyvěsila červenou vlajku. Je nenasytný a já jsem skoro tak chlípná jako on. Strašně jsem chtěla dítě, to mi věř. Navíc když mladší sestra Bekata rodila jedno za druhým, jako když se vytahuje chleba z pece. Skoro jsem ji za to nenáviděla. Modlívala jsem se k bohyni mateřství Taweret a každý večer jsem jí přinášela oběti, než za mnou Zaras přišel do postele. Ale nic nepomáhalo.“ Pak se chápavě usmála. „Jak můžeš věřit bohyni, která vypadá jako hroch, když se postaví na zadní nohy? Schlamstla všechno, co jsem jí nabídl, ale na mě si ani nevzpomněla, natož na moje dítě.“

„Co jsi tedy udělala?“ zeptal jsem se, ale odpověděla vyhýbavě a zahaleně.

„Nevadí ti, že použiju nočník, než si promyslím odpověď, vid' že ne, Taito?“ Vyskočila z lůžka a usadila se na hrnec v rohu místnosti. Chvilí jsme oba uctivě poslouchali čúrek tekoucí do nádoby a pak mě Tehuti požádala: „Když ti to povím, slíbíš mi, že to nikomu neprozradíš, Tato?“ Na její řeči byla přemíra vína patrná jen slabě, trochu se jí pletl jazyk.

„Nechť mě bohové srazí bleskem, jestli to udělám,“ odpověděl jsem poslušně a Tehuti zděšeně vykvikla.

„Takové věci bys neměl říkat, Tato. Okamžitě vezmi svá slova zpět. Bohy nesmíš nikdy provokovat!“ Udělala znamení proti zlému oku.

Podrobil jsem se její výzvě a varoval jsem panteon nesmrtelných, kteří se pravděpodobně vznášeli kolem nás a poslouchali z temných stínů Tehutiny ložnice: „Neopovažujte se mě dotknout, vy staří mizerní bohové, jinak královna Tehuti vyskočí z hrnce a načurá vám do ucha.“

Vyprskla v novém záchvatu smíchu. „To není sranda!“ napomínala mě a marně se snažila zachovat vážnou tvář. „Nesmíš žertovat na úkor bohů. Nikdy. Nemají smysl pro humor. Ani trochu – dokud to nejsou jejich žerty vůči nám.“

„Už žádné žerty,“ slíbil jsem. „Ale pověz mi, jak jsi nakonec dokázala oťehotnět? Umírám touhou dozvědět se to tajemství a opakuju slavnostní slib, že to nikomu neřeknu.“

„Udělala jsem to, co jsem měla udělat hned na začátku. Obrátila jsem se na mužského boha, ne na bohyni. Obětovala jsem mu vola a polovinu noci jsem se k němu na kolenou modlila.“

„Co si o tom myslel tvůj manžel král Hurotas?“

„Nedozvěděl se to. Byl tehdy pryč, válčil s našimi sousedy, a já jsem mu to neřekla, když se vrátil.“

„A odpověděl ti mužský bůh na tvé prosby?“

„Když jsem konečně usnula, přišel ke mně ve snu.“ Ztišila hlas do šepotu, zčervenala a sklopila dlouhé řasy přes nádherné tmavé oči. „Byl to jenom sen, přísahám, Taito. Vždycky jsem byla hodná holka. Zaras je můj manžel. Celou dobu jsem mu byla věrná.“

„Kdo byl ten bůh? Představil se ti?“ zeptal jsem se. Zrudla ještě výrazněji a sklopila hlavu, nedokázala se mi podívat do očí. Dlouho mlčela a pak promluvila tak tiše, že jsem ji neslyšel.

„Buď tak hodná a mluv hlasitěji, Tehuti. Kdo to byl?“

Podívala se na mě a odpověděla zřetelně: „Tvrdil, že je Apollón, bůh plodnosti, hudby, pravdy a uzdravování. Věřila jsem mu, protože byl moc krásný.“

Rozvázně jsem pokyvoval hlavou. Samozřejmě jsem mohl doplnit krátký seznam jeho ctností, které mi odříkala. Apollón je kromě jiných ctností a neřeší rovněž bůh chlípnosti a zloby, vína a opilství, nemocí a falše.

„Pochopitelně jste se s Apollónem spojili.“ Vyslovil jsem tu větu jako konstatování faktu, ne jako otázku. Tehuti smrtelně zbledla.

„Byl to sen! Copak to nechápeš, Taito?“ Zvýšila hlas do bolestného křiku. „Nic z toho se ve skutečnosti nestalo. Serrena je dcera mého manžela a já jeho ctnostná žena. Miluju svého muže a miluju svou dceru, ne jakýsi prelud z Olympu nebo z podsvětí.“

Díval jsem se na ni s tichým soucitem prohloubeným láskou. Prudce vstala, rozběhla se ke mně, padla mi k nohám, objala mně kolena a zabořila mi tvář do klína.

„Odpusť mi, můj drahý Taito.“ Moje roucho tlumilo roztřesený hlas. „Odehrálo se to ve snu a já jsem nedokázala nijak ovládnout, co se stalo. Bylo to kouzlo, čarodějnictví. Byla jsem jako peříčko smetené uragánem. Bylo to hrozné a bylo to úžasné. Naplnil každičkou část mého těla a myslí nesnesitelnou bolestí a neuvěřitelnou slastí, oslepujícím zlatým svitem a temnotou prázdnoty. Byl nepopsatelně krásný, ale děsivý a ohavný jako hřích. Trvalo to jen okamžik a tisíc let. Cítila jsem, jak mi vložil do dělohy zázrak, jímž byla Serrena, a radovala jsem se z toho. Ale nebyla to skutečnost. Dokážeš mi někdy odpustit mou hříšnou špatnost, Taito?“

Něžně jsem ji pohladil po vlasech jemných jako hedvábí a zašeptal: „Není ti co odpouštět, Tehuti. Jedinou realitu představují tvůj manžel a tvá dcera, všechno ostatní jsou pouhé stíny. Chovej je ve svém srdci a pečuj o ně. A o svých fantastických a tajemných snech nikdy nikomu neříkej. A zapomeň, žes o nich řekla mně.“

Přípravy na svatbu Ramesese a Serreny trvaly dokonce déle, než Hurotas předpokládal. Museli jsme mezitím vybojovat dvě menší války. Hurotas a Hui od počátku realizovali smělý a ambiciózní plán podrobit si všechny ostrovy a území v Kykladském souostroví a v jižní části Egejského moře, ale po třiceti letech téměř nepřetržitého válčení nesplnili ten úkol ani

z poloviny. Jakmile si podmanili jeden ostrov, vzbouřil se jiný na opačném konci Hurotasovy říše. Kromě toho mu komplikovali život Peršané neustálým vyvoláváním zmatků a nepokojů. Jakmile vycítili sebemenší slabinu, rychle se tam vkradli, podřízli několik hrdel, naplnili lodě kořisti a stejně náhle, jako se objevili, zmizeli do své rozlehlé a záhadné říše, která se kymácela nad propastí na východním konci světa.

„Nejsou nic jiného než nevzdělaní divoši a bezohlední piráti,“ stěžoval si Hui vztekle.

„Možná říkají totéž o nás,“ podotkl jsem celkem logicky.

„My jsme průkopníci a budovatelé říše,“ namítl povýšeně. „Naším osudem je civilizovat a vládnout světu ve jménu pravých bohů, které uctíváme.“

„Ale ty a tví muži milujete dobrý boj stejně jako ti divoši,“ opáčil jsem. „Sám jsi mi to řekl.“

„Je jenom jedna věc, kterou moji lidé milují víc než dobrý boj, a to je dobré hýření,“ potvrdil Hurotas. „Mám v úmyslu nabídnout jim tu nejdivočejší a nejslavnější svatbu, o jaké se jim kdy snilo. Takovou, jakou si nikdo nenechá ujít.“

Souhlasně jsem přikývl. „A zatímco se budou tví hosté zotavovat po přemíře dobrého vína a bohatého jídla, můžeš se v klidu zmocnit jejich království.“

„Drahý Taito, vždycky jsem obdivoval tvou politickou bystrost.“ Hurotas si pohladil vousy a vyhýbavě se usmál.

Pokračoval jsem: „Kdyby si tvá líbezná Serrena vybrala za manžela někoho z ostrovních náčelníků, udělala by si z ostatních patnácti nepřátele, ale takto se všech šestnáct stane tvými spojenci a vazaly. Je sice mladá, ale moudrostí se vyrovná starcům.“

„Mohu pouze opakovat předchozí poznámku, kterou jsem o tobě pronesl, Taito.“ Hurotas se dál usmíval. „Vždycky jsi dokázal neobyčejně jasně vidět do budoucnosti.“

I když jsme byli sami, ztišil jsem hlas, aby se král musel ke mně naklonit, chtěl-li slyšet má následující slova. „S těmi šestnácti spojenci na své straně bychom mohli začít vážně uvažovat o anexi Egypta a potrestání tyрана Utterika Tura.“

„Musím přiznat, že mě to také napadlo. Koho bys navrhoval, aby nahradil Utterika jako faraona v Luxoru, Taito?“

„Jasná volba jsi ty,“ odpověděl jsem bez váhání, ale on se zasmál.

„Nikterak netoužím vrátit se natrvalo do Egypta. Tady v mé nové citadele v Lakedaimónii vedu pohodlný život a nic mi neschází. Jejímu vybudování jsem zasvětil značné úsilí. Kromě toho nejsou mé vzpomínky na Egypt moc šťastné. Ale koho jiného tím pověřit?“ zeptal se a já se nad tou otázkou krátce zamyslel.

„Faraon Rameses zní docela dobře,“ zariskoval jsem a Hurotasův výraz se změnil z tázavého na pochybovačný. Uvědomil jsem si svou chybu a hned jsem ji napravil. „Ale na druhé straně, kam až paměť sahá, v Egyptě nikdy nevládla žena. Faraonka Serrena rezonuje v mém uchu ještě vznešeněji.“ Hurotas se znovu usmál. „Mohli by vládnout jako spojený triumvirát, tedy přesněji biumvirát.“ To už Hurotas vybuchl smíchem.

„Ty mě pokaždé pobavíš, Taito. Kam na ty nápady chodíš? Dobrá, bude to biumvirát.“

Od mého příjezdu do Lakedaimónie uběhlo jen několik měsíců, ale už jsem si u dvora vybudival prakticky neotřesitelnou pozici. Před třiceti lety se Hurotas řídil mými instrukcemi. Za tu dobu se změnilo jen velmi málo, snad jen tolik, že nyní jsem své instrukce podával diplomatictější formou jako návrhy.

V této fázi jsem nemohl posunovat Ramesese příliš do popředí na úkor Huiho a jeho synů, ale taktně jsem mu zajistil místo v centru řízení vojenských a námořních záležitostí Lakedaimónie. Kromě toho stále velel mohutné válečné lodi, na níž jsme oba unikli z Egypta a z Utterikova dosahu. Rameses oficiálně zastával pozici viceadmirála, o jeden hodnostní stupeň níž než admirál Hui. Vysoké postavení mu zajišťovaly i jeho královský původ a zasnoubení s princeznou Serrenou, byl však přes své mládí natolik moudrý, aby se tím nevytahoval. Huiho rodina si ho velmi oblíbila. Když je navštívil, což se stávalo často, princezna Bekata sedávala vedle něho u svého bohatého stolu a hojně ho krmila. Říkala mu „drahoušek Rammy“. Huiho synové jej přijali do rodiny bez nejmenšího náznaku žárlivosti či nevrážlivosti a jejich rychle se rozrůstající potomstvo mělo radost z dalšího strýčka, s kterým si mohlo hrát, loudit od něho sladkosti a dotírat na něj, ať jim vypráví pohádky nebo je nosí na zádech.

Král Hurotas a královna Tehuti byli samozřejmě nadšeni, že se v patřičné době, jen co budou vyřízeny všechny formality, stane otcem jejich vnuků. Přidělili Ramesesovi v citadele soukromé apartmá o mnoha pokojích hned vedle mého, ovšem na opačném konci masivní budovy, než kde se nachá-

zely komnaty princezny Serreny. Počet stráží, které hlídaly královskou princeznu, byl nenápadně zdvojnásoben, jako kdyby můj osobní dohled nestačil, aby její cudnost nebyla předčasně ukončena.

Moje ubytovací prostory si co do přepychu nezapadly s komnatami krále a královny, měl jsem však dobrý důvod věřit, že to byla především královna zásluha. Neminul den, aby se bez pozvání neobjevila v mé soukromé jídelně se zásobou potravin, která by stačila stovce mužů. Z vína, jež mi přinášela, bych mohl být opilý celý rok. Anebo mě po půlnoci probudila, když v noční košili a se svíčkou v ruce usedla na mou postel a ujistila mě: „Nezdržím se déle než pár minut, slibuju, Tato. Ale musím se tě zeptat na něco hrozně důležitého, co nemůže počkat do rána.“

Když jsem ji o několik hodin později odnášel v náručí spící do její postele, její manžel na mě zavrčel: „Nemůžeš se na noc zamykat, aby se k tobě nedostala, Taito?“

„Má vlastní klíč.“

„Tak si ji u sebe klidně nechej.“

„Ona někdy chrápe.“

Hurotas zoufale potřásl hlavou. „Myslíš, že mi říkáš nějakou novinku?“

Hodiny ztraceného spánku však byly malou cenou, kterou jsem platil za komfort a praktické přednosti svého luxusního ubytování. Z terasy v nejvyšším patře monumentální budovy jsem se mohl rozhlížet po zasněžených vrcholcích hor a přes široké údolí až k mořské zátoce. Mohl jsem sledovat příchody a odchody armádních jednotek i aktivitu obchodního a válečného námořnictva. Miluju divoké ptáky. Každé ráno jsem jim na terase sypal zrníčka a další pochutiny a oni se mi odměnili intenzivním potěšením. Jednu z větších místností jsem používal jako knihovnu a pracovnu. Police brzy přetékały mými svitky, musel jsem je ukládat na hromady do rohů pokoje.

Kapitán Weneg, jemuž jsem byl zavázán nesmírným vděkem za to, že mi umožnil uniknout Bráně utrpení a smutku a brutální péči obávaného Karboda, si v Lakedaimónii nezvykl a přišel mě požádat o úkol, který by odpovídal jeho hodnosti, zkušenostem a schopnostem. Za krátkou dobu jsem učinil všechny potřebné přípravy, aby se spolu s vybranou skupinkou mužů tajně vrátil do Egypta a zřídil tam zpravodajskou síť, která by mě zásobovala nejnovějšími informacemi o tom, jakou lopotou a trýzní trpí má ubohá egyptská vlast pod nelítostným jhem faraona Utterika Tura.

Postaral jsem se, aby Weneg dostal dostatečnou zásobu stříbrných debentů pro vyplácení informátorů a spojenců, a koupil jsem tři malé, ale rychlé obchodní bárky, na nichž se se svými lidmi dopraví do Egypta. Krátce po půlnoci vypluli z přístavu Githion. Samozřejmě jsem je doprovodil až k molu a popřál jim mnoho štěstí při pouti na jih.

Pod falešným jménem a s hustým plnovousem maskujícím jeho pohledné rysy si Weneg rychle zřídil hlavní stan ve vinárně, která se nacházela téměř ve stínu Utterikova královského paláce v Luxoru.

Kromě jiného jsem ho na cestu vybavil několika bedýnkami s větším množstvím poštovních holubů. Ptáci se vylíhli a vyrostli v holubnicích v podkroví domku Hurotasova královského holubáře v Lakedaimónii. Weneg je s sebou propašoval do Egypta. Během několika měsíců se mu podařilo vybudovat v Luxoru efektivně fungující síť spolupracovníků a informátorů a já jsem začal dostávat pravidelná hlášení, která Wenegovi holubi doručovali přes moře na sever. Chrabří ptáci tu dlouhou cestu zvládli v průměru za méně než čtyři dny. Hodnota informací, které mi přinášeli, se nedala vyčíslit.

Prostřednictvím holubí pošty jsem se dozvěděl prakticky hned, že si Utterik změnil jméno na faraon Utterik Bubastis na oslavu svého vstupu do panteonu bohů. Bubastis je kromě jiného bohem mužské krásy a chrabrosti a má jednu vlastnost, kterou jsem mu opravdu záviděl – údajně dokáže natáhnout ztopořený penis do délky jednoho sta loktů, čímž překvapí a získá každou ženu, v které našel zalíbení.

Bubastis bývá často zobrazován jako kocour nebo kočka. Podle všeho libovolně mění sexuální orientaci, což asi vysvětluje Utterikův vztah k tomuto božstvu.

Od Wenega jsem se také dozvěděl, že faraon Utterik Bubastis si buduje na ostrově ležícím po proudu Nilu pod Luxorem velký chrám. Za jeho stavbu utratí deset laků stříbra, které jsem pro něho získal od Chamudiho v Menoferu.

Zakrátko následovala zpráva, že agenti faraona Utterika Bubastise vystopovali velkou válečnou trirému *Memnon*, na které jsme s Ramesesem utekli z Egypta, v jejím novém kotvišti v přístavu Githion. Weneg hlásil, že faraonovi námořní důstojníci dostali za úkol zmocnit se plavidla a vrátit se s ním do Luxoru. Podle rozkazu měl být při návratu do Egypta na palubě i zrádce Taita v okovech. Faraon Bubastis vypsál na mou hlavu odměnu půl laku stříbra. Jak vidno, neodpustil mi a nezapomněl.

V poslední době jsem svou osobní bezpečnost značně zanedbával. Věřil jsem, že mi v mém přepychovém apartmánu v citadele nic nehrozí, ale tato zpráva mě probrala z letargie. Do této chvíle nechával Rameses na *Memnonu* zakotveném uprostřed přístavní rejdy všem na očích jen minimální udržovací posádku, takže loď byla velmi zranitelná. Vydal jsem příkaz, aby ji přemístil k přístavní hrázi a tam ji pod hladinou upevnil lany tlustými jako ruka k uvazovacím kovovým kruhům, zabudovaným do zdiva hráze. Na palubě byly trvale umístěny hlídky dvaceti těžce ozbrojených námořníků střídající se v šestihodinových směnách. Dalších padesát mužů bylo ubytováno v kamenné budově na nábreží jen třicet kroků od nástupního můstku triremy. Ti by zasáhli při prvním náznaku, že se na břehu vyloduje nepřátelská jednotka se záměrem zmocnit se lodí a odplout s ní na moře.

Během dvou týdnů přiletěl z Luxoru další Wenegův holub. Ve zprávě, kterou přinesl, se mluvilo o skupině čítající patnáct až dvacet mužů, kteří odpluli na malém a nenápadném rybářském člunu k ústí Nilu. Zdálo se mi vysoce pravděpodobné, že právě oni se měli zmocnit *Memnonu*. Wenegovi se podařilo zjistit, kdo této expedici velí. Jmenoval se Panmasi a byl to úlisný chlap kluzký jako had, který se stal Utterikovým oblíbencem. Rameses a já jsme ho znali jen od vidění. Bylo mu pouhých pětadvacet let, ale už si získal pověst tvrdého a bezohledného násilníka. Snadno bychom ho poznali podle jizvy na pravém líci a podle kulhání, následku válečného zranění, po němž za sebou při každém kroku tahal pravou nohu.

Nedlouho poté ohlásily naše hlídky rozmístěné vysoko na svazích Taygetských hor cizí rybářskou loď, která se pohybuje na hranici dohledu od velké Githionské zátoky. Zdálo se, že posádka pilně rozhazuje síť na ryby, ale na takovou vzdálenost a tak daleko od břehu nebylo možné rozeznat detaily. Když se zpráva dostala do citadely, okamžitě jsme s Ramesesem sedli na koně a cvalem odjeli do přístavu. Hlídka na *Memnonu* hlásila, že je všude klid. Přesto jsem jim nařídil nejvyšší pohotovost. Všichni jsme nastoupili na bojová stanoviště a čekali. Byl jsem si téměř jistý, že Panmasi nezaútočí na loď dříve než krátce před svítáním, kdy bude předpokládat, že pozornost a energie hlídek budou nejslabší. Ukázalo se, že jsem se jako obvykle nemýlil. Asi hodinu před východem slunce zazněl z lesa nad přístavem křik lelka, lépe řečeno amatérský pokus o jeho napodobení. Lelek patří k mým oblíbeným ptákům a imitace mě neoklamala. Tiše jsem upozornil své spolubojovníky, ať se mají na pozoru.

Následovalo krátké období klidu. Později jsme zjistili, že v té době se Panmasiho bandité přikradli k hlídkám u vjezdu do přístavu a umlčeli je podříznutím hrdla nebo úderem těžkou palicí do lebky. Poté se téměř v absolutním tichu objevily mezi skladištními budovami spěchající temné postavy. Se zbraněmi v rukou běžely po kamenné hrázi k boku *Memnonu*, kde jsem nechal spustit nástupní můstek jako mlčenlivou pozvánku pro vetřelce.

V rámci léčky jsem nechal na hrázi naskládat sudy s vodou a bedny se zásobami, aby to vypadalo, že hned brzy ráno, až začnou dokařští nosiči pracovat, budou naloženy na palubu. Za nimi se ukryli naši lučištníci a kopiníci. V čele přibíhající bandy pirátů jsem poznal Panmasiho, ale čekal jsem až do chvíle, kdy poslední útočník vyběhl na otevřené prostranství a jejich vůdce dělilo od můstku zvoucího na palubu *Memnonu* jen několik kroků. Všichni k nám byli otočeni zády, když jsem vydal rozkaz k útoku. Naši muži vyskočili z úkrytů za sudy a bednami. Lučištníci už měli nasazeny šípy a vypustili je společnou salvou. Z bezprostřední blízkosti se jen málokterý minul. S výkřiky bolesti a překvapení padla k zemi snad polovina Panmasiho banditů a zbylí se otočili proti nám.

My jsme však měli na své straně moment překvapení a boj prakticky hned skončil. Přeživší nepřátelé odhodili zbraně, padli na kolena a se zvednutými pažemi kňučeli a žebrali o milost. Z pětadvaceti útočníků přežilo salvu šípů jen šestnáct. Potěšilo mě, že mezi nimi byl i Panmasi. Chtěl jsem, aby byl za svou věrolomnost a aroganci patřičně potrestán. Ovšem brzy jsem se měl dočkat zklamání, a to ze zcela nečekané strany.

Ramesesovi muži si pro zajatce přichystali otrokářské okovy. Nejprve je svlékli do bederních roušek a spoutali jim ruce za zády. Okovy na kotnících byly spojeny krátkými řetězy, takže vězňové se mohli pohybovat jen šouravými krůčky. Pak je naložili na dva velké dvoukoláky pro odvoz hnoje a volská spřežení je odtáhla nahoru k citadele.

Poslal jsem napřed posly, aby informovali místní obyvatelstvo o polapení nepřátel. Lidé lemovali cestu a vysmívali se zajatcům, házeli po nich bláto a fekálie, když kolem nich mířili k vězení, soudu a popravě za těžké zločiny, jichž se dopustili.

Trvalo tři dny, než si král Hurotas našel čas soudit piráty na nádvoří citadely. Verdikt byl pochopitelně předem jasný, přesto se na přelíčení sešla spousta diváků. Byly mezi nimi i královna Tehuti a její dcera Serrena, která seděla na polštářích u matčinyh nohou.

Vystoupil jsem před soudem jako svědek obžaloby a vylíčil fakta pravdivě a vyváženě, což k odsouzení Panmasiho a jeho kumpánů bohatě stačilo. Král v podstatě nemusel poslouchat argumenty obhajoby, ale Hurotas byl velkomyslný.

„Chce tento vůdce bandy ničemů něco říct, než nad všemi vynesu rozsudek?“ zeptal se důrazně.

Panmasi, který klečel před trůnem s čelem přitisknutým k zemi na znamení pokání, stejně jako jeho podřízení seřazení za ním, se namáhavě zvedl. Už jsem naznačil, že to byl úlisný ničema, teď mě však překvapil a pobavil svým hereckým nadáním.

Jeho výraz vyjadřoval servilní trápení a lítost nad spáchanými zločiny. Dával si záležet, aby zchroulou nohou vyvolal u diváků soucit. Po tvářích mu tekly slzy a chrchel, jež v nechutné směsici kapaly z brady na hrud. Roztřeseným hlasem mluvil o rodině, kterou zanechal v Egyptě: všechny tři manželky s outěžkem, dvanáct hladovějících dětí a postiženou nejmladší dcerušku, kterou zbožňoval. Měl jsem co dělat, abych se těm absurdním výmyslům nahlas nerozesmál. Věděl jsem, že Panmasi vlastní v Luxoru čtyři prosperující bordely a sám je jejich nejlepším zákazníkem. Své manželky mlátil jen kvůli potěšení z jejich žalostného nářku a nejmladší dcera byla postižená následkem rány rýčem do hlavy, kterou jí zasadil, ještě než se naučila chodit. Když s potlačovanými vzlyky dokončil dojemný recitál, král mě pohledem požádal o názor. Zavrtěl jsem hlavou a Hurotas pokývl na znamení, že jsem potvrdil jeho mínění.

„Vězni vstanou a vyslechnou můj rozsudek,“ zvolal. Bídáci se belhavě zvedli a stáli čelem k vládci, ale oči neustále klopili k zemi. Podle mě velmi dobře věděli, jaký trest je čeká.

„Ode dneška za šedesát dní se koná svatba mé dcery Serreny s princem Ramesesem ze vznešeného egyptského rodu. Při této radostné příležitosti bude šestnáct vězňů obětováno Hěře, bohyni manželství a manželského blaha, aby zajistila mé dceři budoucí štěstí. Než zemřou, budou jim rybářskými háky vyrvány vnitřnosti z těla. Poté budou sťati. Jejich ostatky budou spáleny na popel, který bude za odlivu hosen do moře. Po celou tu dobu budou Hěřiny kněžky zpívat modlitby a hymny na oslavu budoucího manželského štěstí mé dcery.“

Přikývl jsem na souhlas s panovníkovým verdiktem, který jsem pokládal za zcela spravedlivý a nestranný, když uvážím povahu a rozsah spáchaných zločinů.